

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: ורבנר	שם פרטי: לאה
--------------------	-----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

שם משפחה איתו נולדת:		בלועזית Kopershmit		שם פרטי איתו נולדת:	בלועזית Lea
שם פרטי איתו נולדת:		בלועזית Lea		שנת לידה:	1933
עיר לידה: ג'יקוב, פולין		בלועזית Jikov		מין:	נקבה
שם פרטי ושם משפחה של האב: אהרון קופרשמיט		בלועזית Jikov		ארץ לידה: Poland	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: פולין, עיר ג'יקוב		בלועזית Jikov		ארץ המגורים: Poland	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה) כתה ג'		מקצוע לפני המלחמה: תלמידה		חבר בארגון או בתנועה: בני עקיבא	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: ג'יקוב-פולין, מילוטיסק רוסיה, א"י-פלשתינה, עתלית, זכרון מאיר, בני ברק					
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית			
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית			
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: במוסד אורה בבני ברק		תאריך השחרור:			
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור עברה לפלשתינה			
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי		שנת עליה: 1943			
		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה			

על קורותיך לפני המלחמה

נולדתי בפולין, בעיר ג'יקוב היה לנו בית חדש, גרנו בו שלושה חודשים, אח"כ באו הגרמנים וגירשו אותנו. אבא היה סוחר ואמא עקרת בית\ יש לי אחות צעירה בשנתיים, הייתי בת 8, 7 וחצי, אמא שמרה עלינו בבית. ברוסיה כשחגגנו ליל סדר, אבא ז"ל, הושיב אותי ואחותי בפינת החדר ששם נאכל חמץ וההורים לא אכלו דבר, ישבו בצד והסתכלו וזהו, נתנו לנו את החמץ.

קורותיך בזמן המלחמה

הייתי בת 7 וחצי, גרנו בפולין, הביאו עגלה עם סוס ואמרו לנו לשים את כל הדברים על העגלה ובזה נגמרה ילדותי. העמיסו אותנו על העגלה עם הסוס ושלחו אותנו. היה חסר אוכל, ביגוד, יחס, אמא שלחה אותנו עם שמיכות למכור אותן כי לא היה כסף ממה לחיות, למרות שלא רצינו ללכת הלכנו. זה היה במילוטסיק רוסיה. אבא חלה בדלקת ריאות, לקחו אותו לבי"ח, באנו בשבת בבוקר לבקרו ומצאנו אותו מכוסה בסדין והבאנו שהוא מת, מאוד אהבתי אותו, הייתי מאוד קשורה אליו. הזיכרונות עליו כל הזמן חוזרים. צרחנו כשאימא אמרה שהוא מת. עם עליית הנוער ב-1941 לקחו אותנו. ברוסיה שוב העמיסו אותנו על עגלה עם סוס ולקחו אותנו והפלגנו על אנייה. אמא לא רצתה להישאר לבד אז השאירה את אחותי. אותי שלחו לגרמניה. ברוסיה הכינו לנסיעה לפלשתינה, אמא השאירה את אחותי איתה ואני לא רציתי לעלות ארצה. זוכרת מזוודה קטנה מעץ, לקחתי ועמדתי בפינת החדר ואמרתי שאני נוסעת לא". הייתי בת 8,9, כשאני חושבת על זה מאיפה הייתה לי הנחישות הזו, אח"כ אמרתי שאני לא נשארת פה, אני נוסעת לא". יש לי תהיות לגבי התנהגותי, אני לא מבינה איך עשיתי את זה. לקחו אותנו, קבוצת ילדים ושלחו קצת ללמוד, אבל אני לא יכולתי ללמוד כי כל הזמן היה לי בראש מה עם אמא ואחותי, הרגשה איזמה, התגברתי ונסענו. העלו אותנו על אנייה בלוטסיק, היינו באנייה, סיפור של סבל נוראי, מיני מראות, השליכו בחורה לים, לא יודעת למה. היינו באנייה עם קרחת, היו כינים בראש, אוכל לא היה בשפע. רבנו הרבצנו, היו מדריכים שהשגחו עלינו, גם הם היו יהודים. צעקו עלינו, הרביצו לנו, גירשו ממקום למקום, אנייה גדולה מאוד. עצרנו בדרך הודו, טהרן, צפיפות איזמה, לא היה מקום לשבת, נוסעים הקיאו, הגענו לטהרן, ילדים, עם קרחת וכובע מיוחד על הראש שלא יראו, אף פעם לא נתנו לנו אוכל כמו שצריך, אנשים בעיקר פחדו וידענו שצריך לפחד מהרוסים.

קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

הינו על אנייה בדרך לארץ ואני זוכרת שבאו המון ילדים והביאו לנו תפוזים לאכול, החזיקו אותם שלא יפלו להם, זה היה בעתלית, כל אחד רץ לתפוזים.

חיך בארץ

ב-18.2.1943 הייתי בת 10. באו הזקנים ועשו סלקציה של הילדים והם מיינו אותנו, אתם פה ואתם פה, לא הייתי בגיל המתאים, נשארתי בעתלית לבד עם הקבוצה וידעתי שאבא היה מאוד דתי ורצה שנקבל חינוך דתי אז סירבתי ללכת לקיבוץ, רציתי מסגרת דתית, מיינו אותנו לפי הגיל ושלחו למוסדות, אותי שלחו למוסד אורה בבני ברק, היה לי טוב שם. למדנו ואכלנו, הייתי שם עד גיל 18. זוכרת משם שנאתי חצילים והייתי מחביאה אותם מתחת לשולחן. באורה היה טוב, היינו צריכים לעזוב כי לא החזיקו שם ילדים מעל גיל 18, אז הייתי חייבת לעזוב.

המדריכים מאוד אהבו אותי באורה, הסתדרתי טוב עם ילדים. הודיעו לי שאמא הגיעה, כשהיא נכנסה לחדר ראיתי על ידיה שתי טבעות, הבנתי שהיא התחתנה שוב והתחלתי לצרוח.

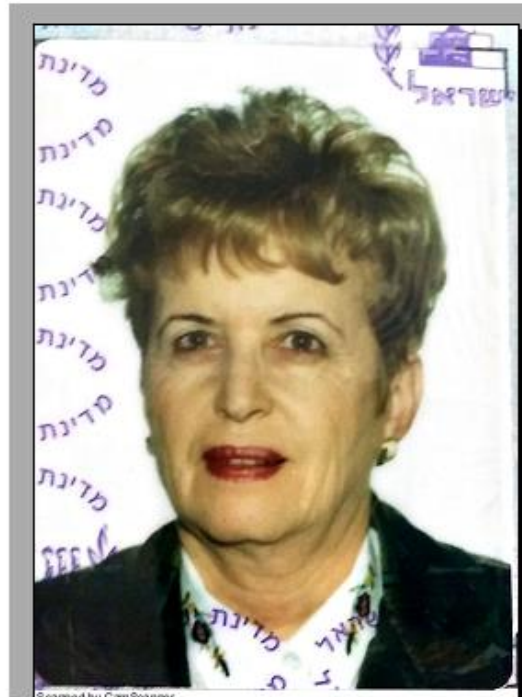
הארגון ג'וינט העביר את אמא ואחותי חזרה לגרמניה, היא עבדה במטבח והכירה שם את בעלה. היה לי קשה עם אמא ואבא חורג בבית, הוא מאוד אהב אותי.

התחלתי לעבוד בתור מזכירה בבית הפועלים. בעלה של אמא נרצח בידי הפאדין הערבי ב-9\1947, אמא נותרה שוב אלמנה, מצאה מכרים בבאר טוביה, הלכה לעבוד שם בגן, קטפה ירקות. לאבא החורג היה בן בארה"ב שהוא רצה שאתחתן עימו. רציתי לעזוב בבית הפועלים, קיבלתי עבודה בבית החולים קפלן ברחובות, הייתי בת 19, בתקופה ההיא שמעון, קרוב משפחתי הכיר לי את בעלי צבי, הכרתי אותו ב-1954, התחתנו ב-1956, נולדו לנו שלושה בנים ובת. הבן הבכור אהרון שנפצע בשלום הגליל, היה שופט, למד תלמוד, קיבל להיות טוען רבני, הוא חלה בלוקמיה, כתוצאה מהפציעה שלו בשלום הגליל צבי לקח חופש של שנה וחצי להיות איתו ולטפל בו, הוא התחתן והותיר אחריו שלושה בנים ושתי בנות. הוא נפטר לפני מספר חודשים, יש ממנו שלושה נינים. יש לי ולבעלי ברוך השם, 10 נכדים, 3 נינים ו5 ילדים

ראיון: אלינה קושינצקי, יוני 2015, חיפה.

הגברת לאה ורבנר

Scanned by CamScanner